

Sag 25/86

Benoît Suss
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Kendelse afsagt af formanden for Domstolens tredje afdeling den 11. december
1986 3929

Sammendrag af kendelse

Tjenestemænd — søgsmål — akt der indeholder et klagepunkt — konstaterende akt — afvisning

(Tjenestemandsvedtægten, art. 90, stk. 2, og art. 91)

**KENDELSE AFSAGT AF FORMANDEN FOR DOMSTOLENS
TREDJE AFDELING
11. december 1986 ***

I sag 25/86,

Benoît Suss, tidligere tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, 32, rue Neyen, Luxembourg, ved advokat Jacques Guinard, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Marie Wolfcarius, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Robert Andersen, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, juridisk konsulent, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: Fransk.

angående annullation af Kommissionens beslutning af 28. marts 1985 om fastsættelse af sagsøgerens samlede vedvarende, delvise invaliditetsgrad,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling),

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne U. Everling og J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: P. Heim

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse,

afsagt følgende

KENDELSE

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 31. januar 1986, har Benoît Suss, pensioneret tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 28. marts 1985 om fastsættelse af sagsøgerens samlede vedvarende, delvise invaliditetsgrad som følge af det voldelige overfald, som han var udsat for i 1977.
- 2 Kommissionens beslutning blev truffet til opfyldelse af Domstolens dom af 29. november 1984 i sag 265/83 mellem de samme parter. Ved denne dom havde Domstolen annulleret Kommissionens beslutning af 3. februar 1983, for så vidt den fastsatte en samlet vedvarende, delvis invaliditetsgrad på under 37,25% og en tidligere dato for konsolideringen af de ved ulykken pådragne læsioner end den 18. maj 1979 samt krævede tilbagebetaling af de hermed forbundne ydelser.

- 3 Ved den anfægtede beslutning af 28. marts 1985 fastsatte Kommissionen den samlede vedvarende, delvise invaliditetsgrad til 37,25% og datoen for konsolideringen af de pådragne læsioner til den 18. maj 1979; yderligere erklærede Kommissionen, at sagsøgeren havde erhvervet endelig ret til det til denne invaliditetsgrad svarende beløb. Kommissionen fastslog yderligere, at lægeudvalgets erklæring af 13. juli 1982 blev opretholdt med undtagelse af fastsættelsen af den samlede vedvarende, delvise invaliditetsgrad og datoen for konsolideringen. I sidste afsnit af beslutningen har Kommissionen endelig fastslået, at der ved en forværring af den vedvarende, delvise invaliditetsgrad fastsat af lægeudvalget for de enkelte eftervirkninger kun kan blive tale om supplerende erstatning, såfremt den samlede invaliditetsgrad overstiger 37,25%.
- 4 I denne sag har sagsøgeren anfægtet Kommissionens beslutning, for så vidt den fastholder lægeudvalgets erklæring, og han har navnlig kritiseret, at der ikke er taget hensyn til den neurologiske skade som følge af hovedlæsionen, samt at de fastsatte invaliditetsgrader for vedvarende, delvis invaliditet afviger fra de invaliditetsgrader, som i en erklæring af 25. maj 1979 var fastsat af den af Kommissionen udpegede læge. Det fremgår af sagen, at parterne i virkeligheden er uenige om, hvorledes en eventuel forværring af eftervirkningerne skal bedømmes.
- 5 I henhold til procesreglementets artikel 92, stk. 2, kan Domstolen til enhver tid af egen drift efterprøve, om sagen skal afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger; den kan i så fald træffe afgørelse uden mundtlig forhandling, jfr. procesreglementets artikel 91, stk. 3. Parterne, som havde modtaget oplysning om, at Domstolen påtænkte af egen drift at efterprøve, om sagen skulle afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger som følge af, at der ikke forelå en akt, som indeholdt et klagepunkt mod sagsøgeren, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, og artikel 91, har haft lejlighed til at fremsætte deres skriftlige bemærkninger i denne anledning. På grundlag af disse bemærkninger finder Domstolen, at der skal træffes afgørelse om formaliteten ved kendelse uden forudgående mundtlig forhandling.
- 6 Med henblik på at fastslå den anfægtede beslutnings virkninger for sagsøgeren bemærkes, at Kommissionen blev frifundet ved dommen af 29. november 1984, for så vidt angår påstanden om omstødelse af lægeudvalgets erklæring, fordi Domstolen fandt, at erklæringen måtte anses for en endelig afgørelse af alle lægelige spørgsmål på dette trin. Selv om Domstolen ikke desto mindre fastslog, at ansættelsesmyndigheden ikke til skade for sagsøgeren kunne fravige det resultat, den var nået

til i udkastet til beslutningen, begrænsede den udtrykkeligt anvendelsen af dette princip til den samlede invaliditetsgrad og den på grundlag heraf beregnede erstatning uden hensyntagen til indholdet af den af institutionen udpegede læges rapport. Ved at erklære, at den fastholdt lægeudvalgets erklæring, har Kommissionen således blot gengivet resultatet af den retskraftige dom af 29. november 1984. Når henses hertil, kan den anfægtede beslutning ikke anses for en akt, som indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren.

- 7 For så vidt parterne er uenige om, hvorledes en forværring af eftervirkningerne skal vurderes, og navnlig om indholdet af sidste afsnit i den anfægtede beslutning, påhviler det Kommissionen til sin tid at træffe beslutning i tilfælde af eventuel forværring, herunder om det i nævnte afsnit rejste spørgsmål. Da der ikke foreligger en sådan forværring, giver Kommissionen i afsnittet kun udtryk for sin opfattelse og for det standpunkt, som den påtænker at indtage i forbindelse med en fremtidig beslutning; en sådan erklæring skaber hverken aktuelle eller fremtidige retsvirkninger for sagsøgeren.
- 8 Det kan herefter fastslås, at indholdet af den anfægtede beslutning, som er genstand for sagsøgerens annulationssøgsmål, ikke er en akt, som indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren, jfr. tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, og der kan således ikke i medfør af artikel 91 anlægges sag til prøvelse af beslutningen.
- 9 Sagen findes ikke at have karakter af en begæring om fortolkning af dommen af 29. november 1984, jfr. procesreglementets artikel 102, som sagsøgeren for første gang har gjort gældende i sin besvarelse af Domstolens spørgsmål efter skriftvekslingen, idet han her tilsluttede sig det af Kommissionen forfægtede synspunkt i svarskriftet, som han udtrykkeligt havde bestridt i replikken. Sagsgenstanden kan ikke længere ændres på dette trin af retsforhandlingerne. Det fremgår yderligere af ovenstående, at der i den foreliggende sag ikke består uklarhed vedrørende betydningen og rækkevidden af dommen, for så vidt angår de spørgsmål, som Domstolen reelt har taget stilling til, men allerhøjest en uklarhed om den eventuelle virkning af enkelte af dommens præmisser i tilfælde af en forværring af eftervirkningerne, hvilket Domstolen ikke har taget stilling til.

- 10 Følgelig kan sagen ikke antages til realitetsbehandling.

Sagens omkostninger

- 11 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne, jfr. dog artikel 69, stk. 3, andet punktum, om udgifter, som Domstolen skønner, en af parterne har forvoldt unødvendigt eller af ond vilje.
- 12 Når henses til de faktiske omstændigheder og navnlig til, at sagsøgeren under sagen har forfægtet et standpunkt, som er i direkte modstrid med dommen af 29. november 1984, finder Domstolen, at sagsøgeren unødigt har anlagt sag, hvorfor han bør pålægges samtlige sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

- 1) **Sagen afvises.**
- 2) **Sagsøgeren betaler samtlige sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 11. december 1986.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for tredje afdeling